

Op zoek naar God

De reis begint

Joost gaat op reis. Dit wordt de reis van zijn leven! Hij gaat op zoek naar het antwoord op zijn vragen. 'Wie is God? Waar is Hij? Kan ik Hem vinden?' Joost wil het weten. Hij denkt: 'Ik blijf net zolang zoeken tot ik God heb gevonden.'

Joost weet niet of het een lange reis zal worden. Hij heeft genoeg kleren in zijn rugtas gestopt, voor warm en koud weer. En toiletspullen en andere dingen die hij onderweg nodig heeft.

Joost neuriet een vrolijk lied. Waar moet hij naar toe? Naar het noorden? Of eerst naar het zuiden? Het westen of het oosten? Op goed geluk wandelt hij door bossen, over heide velden, door weilanden, langs beken en door dorpen.

Het wordt al donker als hij aan de rand van een bos een groot huis ziet. Door de kleine ramen schijnt het licht uitnodigend naar buiten. Bij de deur hangt een bordje met de woorden: 'Noord - zuid, oost - west, waar je ook bent, doe altijd je best.' Joost glimlacht. Waar zit hij nu? In het zuiden? Een grote glimmende koperkleurige bel hangt naast het bord. Joost kan zijn gezicht erin spiegelen. Kling ... Achter de zware groene deur hoort hij vlugge voetstappen de trap afkomen. Een vrouw opent de deur. 'Kan ik hier misschien vannacht slapen?' vraagt Joost. 'Ik ben op reis, ik ben moe geworden van het lopen.' De vrouw doet de deur wijd open. Joost komt binnen in een grote hal. Op een houten kast staat een rij zilveren en gouden bekers, en overal aan de muur hangen borden en medailles. 'Die zijn van de bewoners van het huis,' vertelt de vrouw. Ons motto is: 'Doe zo goed mogelijk je best. Niets in de wereld geeft je meer voldoening. Het maakt dat je een winnaar wordt.'

Joost wordt naar een eetzaal gebracht. Mm... wat ruikt het daar lekker! Achter een grote zwarte vleugel doet de pianist zijn best om aan de mooiste tonen vleugels te geven. Zijn prachtige pianospel vult de zaal. 'Hij is een beroemd pianist', fluistert de vrouw. De kok wijst hem een plek aan tafel. Hij laat Joost weten dat hij een meester-kok is en altijd zijn best doet om de beste maaltijd klaar te maken. Misschien heeft hij de borden en bekers in de gang al bewonderd die hij met zijn kookkunst heeft gewonnen? Joost knikt en gaat zitten naast een slanke gespierde man. 'Hallo, ik ben Kees Sprinter,' zegt hij. 'Ik doe altijd mijn best om met alles de snelste te zijn. Ik ben de snelste wielrenner van het land.' Joost knikt, en verbergt een gaap achter zijn hand.

Tijdens het eten van een verrukkelijke maaltijd hoort hij van de geweldige prestaties van alle andere bewoners. Iedereen heeft wel iets waar hij ontzettend zijn best voor heeft gedaan: schilderen, schoonmaken, studeren, sporten. De één spreekt met nog meer trots over zijn prestaties dan de ander. Na de laatste hap van een heerlijk toetje met exotische vruchten en een enorme toef slagroom, veegt Joost zijn mond af. (Hij doet zijn best om dat zo netjes mogelijk te doen.) Dan kucht hij even om dé vraag te stellen die hem al zo lang bezig houdt. 'Hum, mag ik eens vragen... Hebben jullie, bij alles waar jullie zo je best voor hebben gedaan, God ook gevonden? Ik doe namelijk mijn best om Hem te vinden.' Iedereen kijkt verbaasd naar Joost. 'God? Welnee, zonder Hem kun je toch ook kampioen, ja, de 'eerste de beste' worden? Daar heb je Hem niet voor nodig.' 'Joh', zegt Kees Sprinter, 'doe ook goed je best in dat waar jij goed in bent. Je zult zien, dat geeft je een kick! En daar ben je zo druk mee, dat je geen tijd meer hebt om aan God te denken. De overwinning, het goud en zilver wat hier blinkt, dat is onze beloning.' Joost knikt. Je best doen? Hij hoeft echt zijn best niet te doen om straks als een blok in slaap te vallen.

Op Joost zijn slaapkamer ligt op het bed een prachtige lapjesdeken. Aan de muur hangt de eervolle vermelding in een goudkleurige lijst: 'Hoofdprijs, duizend lapjesdeken.' Joost is moe, kom, hij zal zijn best doen om snel in slaap te vallen. Raar... waarom wil de slaap nu niet komen? Zou het komen omdat hij er nu zijn best voor doet? Als het mooi opgemaakte bed door al het woelen helemaal overhoop ligt, en de koekoeksklok in de gang al twaalf uur slaat, valt hij eindelijk in slaap. Vermoeiend... je best doen... pfff...

Tweede reisdag

Een nieuwe dag! De tweede reisdag kan beginnen. Joost staat voor het huis. De zon schijnt, de wereld lacht hem toe. Eens kijken, welke kant zal hij op gaan? Joost loopt in de richting waar de zon net is opgekomen, het licht tegemoet. Hij fluit en voelt zich vrij nu hij niet meer zo zijn best hoeft te doen. Gewoon lopen, dat gaat vanzelf. Als hij bij een rivier komt, vaart hij met een pont naar de overkant. In de verte ziet hij de heuvels die bestrooid zijn met gele bloemen. Het enige geluid is het vogelgezang en het zachte suizen van hoge populieren langs de weg. De zon schijnt in zijn gezicht, de wind in de rug, Joost schiet lekker op. Zal hij God vandaag vinden?

's Avonds verdwijnt de zon als een vuurball achter de heuvels. Het gouden licht schijnt door de bomen. Waar kan Joost vannacht slapen? Joost loopt op een lange laan, waar borden hem de weg wijzen. Op een vierkant bord met een witte pijl staat: één weg, rechtdoor. Een rond bord met een rode rand waarschuwt om niet af te slaan. De meeste borden op de lange laan hebben rode randen: pas op, doe dit, denk eraan dat... Eindelijk, als het intussen al schemerdonker is, ziet Joost in de verte lichtjes schitteren. Aan het einde van de laan staat een prachtig herenhuis met een grote trap met een rode loper. Joost wil snel de trap oplopen, maar stopt meteen als hij gewaarschuwd wordt door een bord naast de trap. Alweer met een rode rand. 'Veeg eerst goed je voeten!' staat er op. Bovenaan de trap is een grote deur, versierd met allerlei bordjes met spreuken. 'In dit huis spreken we zachtjes en zijn we beleefd'. Er hangt een top 10 met afspraken hoe ieder zich in huis moet gedragen. Het maakt Joost onzeker. Moet hij één keer bellen of zou twee keer bellen ook wel mogen? Of is het beter om zachtjes te kloppen met de klopper op de deur? Joost belt aan, zo zacht mogelijk, maar toch klinkt er een luid trrrrrt... door het huis. Een grote stevige man doet open. Hij fronst zijn wenkbrauwen en vraagt: 'Dag jongen, wat kom je hier doen?' Joost begint te stotteren: 'Eh, nou, ik ben Joost. En het zit zo. Ik wil... eh, ik wil u vragen of ik, eh, alstublieft hier vannacht kan blijven slapen.' Zo, het is eruit, heeft hij het netjes genoeg gevraagd? De man glimlacht en hij steekt zijn hand uit: 'Aangenaam, ik ben Theodoor. Kom maar verder. Heb je de voeten al geveegd?' Joost knikt. Theodoor knikt tevreden terug. 'Dan is het goed.' Loop maar achter mij aan.' Joost volgt hem door een lange gang. Bij elke deur hangt een beschilderde tegel met een spreuk. Theodoor opent een rode deur en wijst hem de kamer met een bed om te slapen. 'Om acht uur is er een maaltijd in de grote zaal,' zegt Theodoor. Hij maakt een kleine buiging en laat Joost alleen.

Joost wil naar binnen gaan, maar een groot bord naast de deur waarschuwt hem om eerst de tien huisregels goed te lezen en uit het hoofd te leren. Joost voelt zich moe. Het lukt hem niet om al die regels in zijn hoofd te stampen. Voor de zoveelste keer leest hij: 'Regel 1: Je mag de andere bewoners niet storen. Regel 2: In de gang wordt niet gesproken, en loop je op sokken of pantoffels. Regel 3: Praat zacht en beleefd. Regel 4: Wees vriendelijk voor iedereen. Regel 5: Ruzie maken is verboden.' Het duizelt Joost. Het liefste gaat hij eerst even liggen. Net als Joost zich lekker wil uitstrekken, leest hij het bord op de muur: 'Je mag geen schoenen aan op bed. Het is verboden om op het bed te springen.' Joost zucht en sluit zijn ogen.

Er klinken drie korte tikken op de deur. Een stem roept vriendelijk: 'Om 8 uur is de tijd om te eten!' Joost schrikt wakker. Hoe lang heeft hij geslapen? Wat raar, buiten is het licht. Maar het avondeten is toch om 8 uur? Joost ziet opnieuw het bord waarop staat dat hij niet met schoenen op bed mag. Hij kijkt naar zijn schoenen... en schiet in de lach. Hij is in slaap gevallen met zijn schoenen en kleren nog aan. Zo heeft hij de hele nacht geslapen! Hoe laat is het nu? Tijd voor het ontbijt.

Joost loopt snel naar de eetzaal. Net op tijd denkt hij eraan dat hij op sokken door de gang moet lopen. Hij komt in een mooie grote zaal met rood fluwelen gordijnen voor de ramen. De tafels zijn keurig gedekt, bij elk bord ligt het bestek te glimmen op een servet. De mensen fluisteren met elkaar. Joost loopt op zijn tenen naar een lege stoel. 'Hum, zou ik hier misschien plaats mogen nemen?' vraagt hij op fluistertoon. Verder durft hij niet zo veel te zeggen. Op de tafel staat een bord: 'We praten niet met volle mond. We eten netjes met mes en vork.' 'Nee he, hoe doe ik dat zonder te knoeien?' denkt Joost. Aan de overkant van de tafel staat een grote glazen pot met jam.

'Eigengemaakt' staat op het kaartje. Mm, dat ziet er lekker uit! Joost fluistert of iemand hem die jam wil aangeven. Niemand hoort zijn vraag. Maar hij kan het niet maken om te roepen: 'Hé, mag ik die jam even?' Wat moet hij dan doen? Raar, iedereen schijnt hier tevreden te zijn met al die regels en afspraken. Het maakt Joost onzeker. Kom, laat hij eerst zijn ei maar eten. Eens kijken, hoe dop je die netjes? Als Joost het lepeltje met ei in zijn mond wil steken, glibbert het eigeel op zijn shirt. Gauw wegvegen met het servet. Joost zucht. De spanning in zijn buik maakt dat hij zich misselijk voelt en geen trek meer heeft.

'Kling...', daar rinkelt een belletje. Een dame zegt: 'We beëindigen deze maaltijd.' Opgelucht neemt Joost een slok van zijn thee. 'We willen onze gast Joost een goede reis wensen.' Joost schrikt als hij zo onverwacht zijn naam hoort noemen, en verslikt zich bijna in de thee. 'Waar gaat de reis naar toe?' Iedereen kijkt nu zijn kant op. Joost weet niet hoe hij snel moet doorslikken. De slok thee brandt op zijn tong... 'Nou? Waarheen?' vraagt de dame. Joost slikt, haalt adem, en tijdens het uitademen kan hij nog de woorden 'naar God' uitbrengen. In een flits ziet hij hoe ieder verbaasd naar hem kijkt. De meneer aan de andere kant van de tafel verslikt zich in zijn koffie, en hij laat achter zijn servet een zacht kuchje horen. 'Naar God?' vraagt de dame met het belletje. 'Wij leven hier volgens afspraken en regels. En als je het ons vraagt, ik denk dat God daar wel blij mee zal zijn.' 'O, maar dan kent u Hem dus?' flapt Joost er uit. 'U praat met Hem en u weet waar Hij is?' Nu kuchen meer mensen, en dan wordt het heel stil aan tafel. Eén voor één verlaten ze de eetzaal. Sommigen knikken nog even naar Joost. Alleen Theodoor geeft hem een stevige hand, en draagt zijn rugtas naar de voordeur. 'Goede reis, en... doe je de groeten aan God?' lacht hij. Joost knikt. Terwijl hij de trap afloopt voelt hij de spanning van zich afglijden. Onderaan de trap haalt hij opgelucht adem. Hij kan weer gaan en staan waar hij wil. Eens kijken, welke kant moet hij uit? Een groot bord met een pijl wijst naar links. Bij de weg naar rechts staat een bord met een rode rand met de woorden: verboden toegang. Joost kijkt nog even om of niemand hem ziet. En met grote stappen loopt hij fluitend naar rechts, langs het bord met verboden toegang.

Derde reisdag

De zon schijnt. Vogels vliegen vrolijk heen en weer. Wat heerlijk om zo vrij te zijn als een vogeltje. De vogels laten hun fluitconcert horen in de vroege morgen. Het maakt Joost blij en hij begint ook te fluiten. Hij loopt stevig door. De heuvels worden steeds hoger, en de klim omhoog wordt zwaarder. Maar elke keer als Joost op een heuvel komt, wordt hij beloond met prachtige vergezichten. Het is al middag als Joost in de verte de omtrek ziet van de hoge bergen. 'Wow!' denkt Joost. 'Wat zijn die bergen hoog! De toppen reiken tot de hemel. Zou God daar te vinden zijn?' Fluitend loopt hij verder in de richting van de bergen. Zal hij God vandaag vinden?

De zon gaat onder achter de bergen. Joost haalt zijn jas uit zijn rugtas. Br, hij krijgt het koud. Zijn voeten doen pijn. Waar kan hij vannacht slapen?

In de verte klinkt muziek. Joost loopt in de richting van het geluid. Dan ziet hij een groot gebouw dat versierd is met vlaggetjes en slingers. De mensen op het terras lachen. Sommige zijn verkleed en dragen een felgekleurde feestmuts. Een polonaise van feestvierders volgen een dikke meneer met een nog dikkere trom op zijn buik. Op de maat van de trom roepen de mensen: 'Het leven is kort, het leven is fijn! We maken plezier nu we hier nog zijn.' 'Hé, jij daar!' roept een clown met veel te grote schoenen. 'Doe je mee? Sluit je maar aan!' Joost loopt achter de stoet aan naar binnen. Een man, als beer verkleedt, slaat hem op de rug. 'Het is hier bere leuk! Maak van je leven een feest. Je weet maar nooit, misschien ben je er morgen al niet meer.' 'En wat dan?' roept hij naar de Beer. 'Alleen feestvieren? Wat heeft je leven dan voor zin?' De Beer wappert met zijn poot. 'Hé joh, doe niet zo moeilijk. Proost op het leven! Drink van de lekkere bubbel borrelwijn en smul van de super slagroom taart.' Stampend loopt hij achter de polonaise aan. Joost kijkt om zich heen. De zaal is versierd met wel honderd lichtjes. Langs de kant staan mooi versierde tafels met de lekkerste hapjes. Bij het zien

van al dat lekkers voelt Joost dat hij trek heeft gekregen. Mm... wat zal hij nemen? Een tompoes, een fruit cocktail of chocolade pudding met slagroom? Een kelner, verkleed als pinguïn, komt langs met een blad met glazen. Hij waggelt en de glazen wiebelen op het blad. Komt dat omdat hij een pinguïn is, of van de bubbel borrel wijn? Hij hikt en roept: 'Proost, hik, neem er eentje!' Joost pakt een glas en gaat in de hoek van de zaal zitten. Een vrouw met een knal oranje pruik komt naast hem zitten. Nieuwsgierig zegt ze: 'Jou ken ik niet.' Als Joost zijn naam noemt, giebelt ze: 'Proost op Joost, hi, hi, hi, dat rijmt. Waarom draag je een rugtas? Dat is toch onhandig als je wil dansen?' Joost voelt hoe moe zijn voeten zijn. 'Ik wil niet dansen,' zegt hij. 'Ik ben op reis en wil graag slapen.' 'Op reis?' vraagt de vrouw verbaasd, en de ogen met kunstwimpers worden nog groter. 'Joh, leuker als hier krijg je het nergens.' Joost buigt zich voorover en roept in haar oor: 'Ik ben op zoek naar God.' Nu krijgt de vrouw de slappe lach: 'Naar God? Hi, hi, hi. Houdt hij ook van feestvieren? Ik heb hem hier nog nooit ontmoet.' Joost zucht. Hij eet de laatste hap van de vruchtenkwarktaart. De trompetten en harde trommelslagen geven hem een bonkende hoofdpijn. Joost staat op en duwt zich door de feestvierders heen een weg naar buiten.

Aan het einde van de dorpsstraat staat een vervallen herberg. Op het uithangbord staat: 'Goed geluk.' Op goed geluk belt Joost aan. Een oude man doet open en bromt: 'Ja hoor, er is nog wel een bed vrij. Iedereen is aan het feestvieren. Niemand heeft tijd om te slapen.' Hij wijst Joost een kleine donkere kamer. Als Joost op bed gaat liggen kraakt het bed. 'Als ik God heb gevonden, kun je dan met Hem lachen? En houdt Hij van feestvieren?' denkt Joost. 'Wie weet woont Hij in de bergen, en kan ik het Hem morgen vragen en ...' Joost valt meteen in slaap.

Op weg naar de bergtop

De volgende dag staat Joost op een hoge heuvel. Hij heeft een prachtig uitzicht op de hoge bergen. Joost gaat zitten op een steen. 'Wow!' zucht hij. 'Niet te geloven! Waar komen al die bergen vandaan? Zo hoog, zo groot, zo machtig en mooi. Er moet wel een God zijn die dat heeft gemaakt. Maar waar is Hij? Woont Hij op de hoogste berg, dichtbij de hemel?' Joost tuurt naar al die woeste toppen en zoekt de hoogste punt. 'Daar moet ik heen,' denkt hij. 'Het zal nog een hele klim worden. Misschien zal ik God daar vinden?'

Joost zingt allerlei liedjes en loopt daarbij in de maat. Het is een vermoeiende tocht. Het klimmen is zwaar. Joost voelt spierpijn in zijn benen. Als Joost al een eind gelopen heeft, ziet hij nergens meer een bergweggetje. Er zit niets anders op, hij moet zelf een weg zoeken en over de rotsen klimmen. De zon verdwijnt achter een berg. De schaduw van de berg valt over Joost. Het is koud nu de zon weg is. De berglucht maakt hem duizelig. Waar moet hij vannacht slapen?

Hoor! 'Mèèè'. Waar komt het geluid vandaan? Joost loopt in de richting van het gemekker. Achter een groot rotsblok ziet hij een kudde geiten. Zijn hart klopt sneller als hij ook een herder ziet. Gelukkig, hij is hier niet alleen. 'Oehoe!' roept hij blij. Het geluid weerkaatst tegen de bergen en komt als een echo weer bij hem terug: 'Oehoe!' De herder draait zich om en kijkt in zijn richting. 'Hé jij daar! Doe je voorzichtig?' roept hij. 'Wacht maar, dan kom ik naar je toe en ik wijs je de weg!'

Even later loopt Joost achter de herder aan. Hij klimt over rotsblokken. Bij elke stap moet hij goed uitkijken waar hij zijn voet zet. Uitglijden is gevaarlijk. Op een schuine helling kijkt Joost naar beneden. Het duizelt hem. Het dal ligt in de diepte. Wat is hij hoog! Ze passeren opnieuw een groot rotsblok. Dan ziet Joost dat de geiten in de richting lopen van een hut. 'Daar is het!' roept de herder. Hij draait zich om en geeft hem een hand. 'We zijn er, vriend. Ik ben Johannes, en dit is mijn hut. Welkom, kom binnen. Het is niet groot, maar voel je thuis.'

Joost buigt zich om door de lage deuropening naar binnen te gaan. Zijn ogen knipperen om aan de schemer te wennen. Johannes brengt zijn geiten in de schuur naast de hut. Joost heeft alle tijd om alles in zich op te nemen. In de kamer staan niet veel dingen. Voor het raam staat een houten tafel en een bank. In de hoek is een kleine keuken, met een fornuis en een aanrecht. Joost gaat zitten en maakt zijn schoenen los. Au, zijn voeten doen pijn! Hij sluit zijn ogen en luistert hoe de herder zijn

geiten vriendelijk toespreekt. 'Jullie hebben vandaag weer geweldig je best gedaan, beste kanjers van mij.' Elke geit krijgt een klopp op zijn rug en antwoordt door blij te mekkeren, terwijl ze één voor één de schuur inlopen voor de nacht.

Als de herder binnen komt, steekt hij enkele olielampjes aan. 'Ik ga eerst een pan soep maken en brood en eigengemaakte geitenkaas pakken. Je zult wel trek hebben na al dat klimmen.' Joost knikt. Even later smullen ze van de lekkere soep. 'Het gebeurt bijna nooit dat ik onverwacht bezoek krijg.' zegt Johannes. 'Ik ben heel benieuwd waarom jij hier naar toe gekomen bent.' Joost ziet hoe de ogen van Johannes stralen, in een gezicht met wel honderd rimpels. Hij vindt het niet moeilijk om het doel van zijn zoektocht te vertellen. Hij voelt zich thuis bij deze herder, en vrij om te zeggen wat hij wil. Hij mag hier zijn, gewoon zichzelf zijn. En dat voelt goed. Johannes luistert aandachtig naar Joost. 'Ik zit met een vraag. Ik heb steeds het gevoel dat ik iets mis. Of beter gezegd: iemand mis. Ik speel, werk, eet en slaap. Elke dag opnieuw doe ik hetzelfde. En dan denk ik: Is dit nu alles wat ik wil? Ben ik daarvoor gemaakt?' Joost stopt even om een hap van zijn soep te nemen. Johannes geeft hem een knipoog. 'Je hoort de stem van de grote Goede Herder. Dat maakt je van binnen onrustig, want je wilt Hem vinden.' Joost kijkt vragend op van zijn kom met soep: 'De Goede Herder? Nee... ik ben op zoek naar God. Tenminste, ik denk dat er toch ergens een God moet zijn! Kijk alleen al naar die prachtige bergen.' Joost krijgt het er warm van. 'Die zijn toch niet zomaar uit de lucht komen vallen?' Johannes lacht: 'Juist, dat bedoel ik, we bedoelen precies hetzelfde vriend.' Hij legt zijn hand op zijn schouder. 'De God die jij zoekt is de Goede Herder. Als ik een geit kwijt ben, zoek ik net zolang tot ik hem heb gevonden. Wat ben ik blij als ik hem vind. Ik til hem op en geef hem een dikke knuffel. En ik jubel het uit: 'Mijn geit is terug!' Ik denk dat ze mij in het dal wel kunnen horen.' Joost schiet in de lach, dat is hier ver vandaan! Johannes geeft hem enthousiast een schouderklopje: 'Jij zegt dat je op zoek bent naar God? Ik kan je vertellen dat Hij, als de Goede Herder, op zoek is naar jou! Hij kijkt naar je uit en wil jou in Zijn armen nemen, en je laten voelen hoeveel Hij van je houdt!' Nu snapt Joost er niets meer van. 'Maar waarom ben ik hem dan nog nooit tegengekomen? Ik dacht... eh, dat hij misschien wel op de hoogste bergtop zou zijn, en...' Joost wordt onderbroken door de bulderende lach van Johannes: 'Ha, ha, ha, de hoogste bergtop!' Hij houdt zijn buik vast en veegt de tranen uit zijn ogen. Joost voelt dat Johannes hem niet uitlacht. Nee, hij moet er zelf ook om lachen. Als het weer stil wordt, stelt Joost de vraag waar hij al zolang mee rondloopt: 'Maar wáár is hij dan?' 'Hier!' roept Johannes. 'En overall waar jij bent is God.'

Het is al laat als Joost op de zolder ligt, op een bed van hooi. Hij moet steeds denken aan wat Johannes heeft gezegd. 'God is hier!' Betekent dat het einde van zijn zoektocht? Maar hoe dan? Waar dan? Hij begrijpt het nog niet. Voor hij met een wiebeltrap naar de zolder klom, beloofde Johannes: 'Morgen ga ik je alles vertellen over de Goede Herder.' Joost valt in een diepe slaap. Wordt het morgen zijn dag?

In de bergen

De volgende morgen zijn Johannes en Joost al vroeg op de hoog gelegen alpenweide. 'Wat is het hier mooi!' roept Joost. Hij ontdekt steeds weer iets nieuws. De opgaande zon geeft de bergen een rood gouden gloed. Kleine bergbloemen bloeien zelfs op de rotsen. Watervalletjes stromen van de bergen. Johannes lacht om het enthousiasme van zijn nieuwe vriend. 'Wow, het lijkt hier wel een paradijs, zo mooi is de natuur!' roept Joost. Johannes leunt op zijn stok, terwijl hij zijn geiten in de gaten houdt. Hij zegt: 'En dan te bedenken dat onze Schepper, de God naar wie jij op zoek bent, dit allemaal heeft gemaakt!' 'Hoe heeft Hij dat dan gedaan?' vraagt Joost. 'Heel lang geleden maakte God de aarde. God sprak een woord, en toen was het er! Met zijn stem kon Hij alles maken wat Hij allang in gedachten had.' 'Niet te geloven! roept Joost. 'Had God geen gereedschap nodig?' Joost kijkt omhoog naar de bergen, en roept met zware stem: 'Bergen'. Dan knielt hij neer bij een piepklein bloemetje en fluistert: 'Bloemetje.' Johannes en Joost schieten beide in de lach. Zou het zo gegaan zijn? Wat zit er veel kracht in Gods woorden, waardoor Hij zoveel moois heeft gemaakt!

'Jij hebt bij je zoektocht God al ontdekt in Zijn schepping he?' vraagt Johannes. 'Alles om je heen laat je zien dat er een grote en machtige God is, die alles met zoveel liefde heeft gemaakt.' Joost knikt. Maar dat die God ook hém heeft gemaakt. Ja hij, Joost, precies zoals hij is: 1.68 cm lang, blond haar, enkele sproeten op zijn neus, ja, alles erop en eraan, en erin... Daar heeft hij nog nooit eerder over nagedacht. Het lijkt of Johannes zijn gedachten kan raden als hij zegt: 'God weet zelfs alles wat je denkt. En Hij vindt het fijn om met jou te praten. Ja, in je hoofd kan je Zijn gedachten horen.' Er verschijnt een diepe rimpel boven de neus met sproeten van Joost: 'Hè, en... al die nare gedachten dan? Ik bedoel die stemmen in je hoofd die je vertellen dat je iets moet doen waar je later spijt van hebt? Of die boze gedachten die er soms zijn? Waar komen die dan vandaan?' Ook boven Johannes wenkbrauwen verschijnt nu een diepe rimpel. 'Weet je Joost. God maakte de eerste mensen, Adam en Eva. Ze mochten wonen in Zijn prachtige paradijs. Hij gaf ze hun naam en Hij was stapelgek op hen. God praatte elke dag met hen. Maar dat fijne contact, die liefde over en weer, werd op een dag kapot gemaakt. God heeft een vijand en jij hebt hem dus al ontmoet.' Joost kijkt verschrikt om zich heen. 'Waar dan?' Johannes lacht en wijst naar zijn voorhoofd: 'Daar. Die gedachten die je vertellen om foute dingen te doen, komen van hem.' Joost veegt van schrik met de hand zijn voorhoofd af. 'Gods vijand woonde eerst in de hemel. Daar wilde Hij net zo groot en machtig zijn als God. Daarom heeft God hem naar de aarde gestuurd. In het paradijs was hij ook aanwezig. Hij was razend toen hij zag hoe liefdevol God omging met die eerste mensen. Zo'n volmaakte vriendschap! Hij wilde niets liever dan dat kapot maken en dat is hem gelukt ook.' 'Hoe dan?' vraagt Joost verschrikt. 'Gods vijand vermomde zich als een slang en praatte tegen Adam en Eva. Hij liet hen twifelen aan wat God had gezegd en aan Zijn liefde. Hij liet ze van een vrucht eten, die God voor hen verboden had. Maar doordat ze luisterden naar de vijand, en ervoor kozen om ongehoorzaam te zijn aan God, ontdekten ze ook het kwaad dat hij met zich mee brengt.' Joost slikt: 'Wat erg. Wat zal God daar ontzettend verdrietig om zijn geweest.'

De kloof

Johannes en Joost schrikken als ze opeens een geit angstig horen mekkeren. Johannes bedenkt zich geen moment. Haastig en handig springt hij over de rotsen naar de plek waar het geluid vandaan komt. Joost probeert zo snel als hij kan hem te volgen. Hij schaaft zijn been, maar hij merkt niet dat het bloedt. Er is een geit in gevaar! Joost rilt als hij op de plek komt, waar Johannes intussen al op zijn buik ligt. Voor hen is een kloof, een diepe spleet tussen de bergen! Joost durft niet dichterbij te komen en naar beneden te kijken. Het angstige gemekker van de geit zegt hem genoeg: Het arme dier is in het ravijn gevallen, op de harde rotsen. 'Geef me dat touw wat in mijn tas zit,' beveelt Johannes. 'Houdt mij goed vast.' Joost sluit zijn ogen, terwijl hij de voeten stevig vast houdt. Johannes schuift op zijn buik naar voren, over de rotsen, zodat hij met zijn armen nog dieper naar beneden kan reiken. Voor het eerst in zijn leven bidt Joost: 'O God, help Johannes en red zijn geit.' 'Ga niet te ver naar voren', zegt hij hees. 'Straks glijd je ook in het ravijn.' Johannes geeft geen antwoord. Hij maakt vlug een lus in het touw en gooit het om een poot van het dier. Door een ruk aan het touw te geven schiet de lus vast om de poot. Dan kan Johannes de geit omhoog trekken. Het gaat razendsnel. Joost trekt Johannes aan zijn voeten naar achteren. En Johannes trekt de geit omhoog, uit het ravijn vandaan.

Even later zitten ze op een afstand van de kloof. Johannes heeft zijn bloes kapot gescheurd en de flarden gebruikt hij als verband. Hij spreekt lieve woorden tot zijn verwonde dier. Eerst dekt hij de wond voorzichtig met water uit de veldfles. Dan wikkelt hij het verband om de zere poot. Als het klaar is drukt hij het dier tegen zich aan. 'Dat was op het nippertje,' mompelt hij. 'Je bent gevallen op een uitstekende rots in die spleet. Eén verkeerde beweging en je was in de diepte gevallen.' Hij kijkt omhoog naar de bergen: 'Dank U lieve Helper, voor uw hulp!' fluistert hij. Pas dan vraagt hij Joost om hem te helpen bij het verbinden van zijn eigen wonden.

De brug over de kloof

's Avonds zitten Johannes en Joost bij een knappend houtvuur voor de hut. De geiten zijn in de schuur. De gewonde geit ligt in een hoek te slapen. Nu durft Joost eindelijk te zeggen wat hem de hele dag al dwars zit: 'Het scheelde niet veel of jij was ook in die kloof gevallen. Je hebt je leven op het spel gezet om je geit te redden. Moet je kijken, je hebt een scheur in je broek. Je benen zijn gaan bloeden door de scherpe rotsen. Er had veel meer kunnen gebeuren!' Johannes kijkt hem rustig aan. 'Weet je nog waar we vanmorgen stopten met ons gesprek?' vraagt hij. 'Gods vijand zorgde ervoor dat die mooie vriendschap tussen God en de mensen kapot ging,' zegt Joost. 'Kan dat weer goed komen?' Johannes antwoordt: 'Gods vijand wil niets liever dan dat we ongehoorzaam zijn en verkeerde dingen doen. Dat vindt hij heerlijk. Maar daardoor hebben wij een probleem. De fouten die we doen lijken op een diepe kloof die tussen jou en God instaat. Vanmorgen stond jij voor een kloof. Heb je een idee hoe je aan de overkant kan komen?' Joost rilt als hij denkt aan de diepe spleet in het ravijn. Hij haalt zijn schouders op. 'Dat kan niet.' zegt hij. 'Er is geen brug over die kloof.' 'Klopt,' zegt Johannes. 'En zo is het voor ons ook onmogelijk om bij God te komen. Ook al doe je nog zo je best.' 'Ja, maar... Je kunt het toch proberen? Ik bedoel, stoppen met foute dingen doen?' vraagt Joost. Johannes schudt zijn hoofd. 'Wat denk je, kon mijn geit zelf uit die kloof omhoog klimmen?' 'Nee,' roept Joost. 'Dan was hij misschien nog dieper gevallen.' Johannes legt zijn hand op Joost zijn schouder. 'Zo is het ook met onze fouten, vriend. Wat je ook probeert, je zult altijd ontdekken dat je toch weer iets verkeerd doet. Gelukkig geeft God zelf een oplossing voor ons probleem.' 'Wat dan?' vraagt Joost. 'Hoorde je hoe angstig mijn geit mekkerde? Mijn geit kon niets doen. Ik moest zelf naar het ravijn gaan om hem te redden. En dat is nu precies wat God heeft gedaan. Hij is naar ons toegekomen. Ja, Zijn Zoon Jezus heeft de prachtige hemel verlaten. Hij is een mens geworden, zoals jij en ik. Toen Jezus op aarde leefde, luisterde Hij niet naar Zijn vijand. Hij deed nooit iets fout. Hij was precies zoals God de mens had bedoeld om te leven. Jezus houdt zoveel van ons. Hij zei: 'Ik wil de mensen dichtbij mijn Vader brengen. De verkeerde dingen die ze doen staan in de weg. Ik wil niet dat ze daarvoor straf krijgen. Vader, doet U maar of Ik al die verkeerde dingen heb gedaan. Straft u Mij maar, in hun plaats.' 'Wat voor straf kreeg Hij dan?' vraagt Joost. 'De ergste straf die er is. Hij is gestorven aan een kruis.' Johannes gooit nieuwe houtjes op het vuur. De vlammen laaien hoog op. In het licht van het vuur ziet Joost hoe de ogen van Johannes beginnen te stralen als hij zegt: 'Na drie dagen is Hij opgestaan uit de dood. Jezus werd levend! Dat is het grootste wonder dat er ooit is gebeurd! Gods vijand is niet langer meer de baas over de mensen. Jezus heeft hem overwonnen. Als je in Hem gelooft is Hij de brug, waardoor je bij Zijn God en Vader kan komen!

Johannes kijkt naar de wonden op zijn armen en benen. 'Ach,' zegt hij, 'dat beetje bloed is niets vergeleken bij al het bloed dat kwam uit de diepe wonden van Jezus. Weet je wat nu zo fijn is? Jezus zegt: 'Ik wil alles wat verkeerd is in je leven vergeven. Mijn bloed wast je schoon, het verwijdert alles wat je fout hebt gedaan. Je kunt er nu voor kiezen om dikke vrienden met God te worden. 'Maar wat moet ik dan doen?' vraagt Joost. 'Bedank Jezus voor wat Hij voor jou heeft gedaan. Weet je wat voor wonder er dan binnenin jou gebeurd? God maakt je helemaal nieuw. Gods Geest komt in jou wonen. Dichterbij kan God niet zijn! Als je weet dat Jezus Zijn leven heeft gegeven om jou bij God de Vader te brengen, ja, dan heb je Hem gevonden.'

Johannes rekt zich uit. 'Kom, ik ga naar bed. Morgen moet ik weer vroeg op. Mijn geiten slapen nooit uit, weet je?' Hij dooft het vuurtje door enkele grote takken op de vlammen te drukken. 'Slaap er nog maar eens een nachtje over. Maar onthoud dit: Niets is fijner, dan dat je hoort bij die Goede Herder. Slaap lekker beste vriend.'

Joost blijft alleen achter. Hij kijkt omhoog. Wel duizenden, miljoenen, nee, ontelbare sterren schitteren ver weg boven zijn hoofd. 'Wow! Dat heeft God allemaal gemaakt. En Hij ziet mij hier zitten in het donker,' denkt Joost. Dat is echt cool. Ja, van zo'n Vader wil ik ook een kind zijn.' Joost krijgt een heel blij gevoel van binnen. In de avondstilte klinkt het gemekker van een geit. 'Mèèè,' antwoordt Joost. Hij kan niet blijven zitten en maakt een gekke sprong. 'Yes! Ik hoor nu ook bij de kudde van de Goede Herder. Gaaf!'

Leven met God

Johannes zegt: 'Je mag hier net zolang blijven als je wilt.' Joost geniet van de dagen met Johannes in de bergen. Als ze samen op de alpenweide zijn, vraagt hij Johannes van alles over God. Wat weet hij veel. Het is fijn om te luisteren naar wat hij verteld. Het lijkt wel of Johannes God zelf heeft ontmoet. Johannes lacht: 'Hij is altijd bij me jongen. Hij woont door Zijn Geest in mijn hart. We zijn altijd samen, ook al woon ik hier helemaal alleen, hoog in de bergen.'

Op een ochtend lopen Johannes en Joost naar een nieuwe bergweide. Het uitzicht is fantastisch mooi. Diep in het dal zie je enkele dorpen liggen. In de verte ziet Joost nieuwe bergtoppen, die scherp afsteken tegen de blauwe lucht. 'Wat ben je stil vanmorgen.' Johannes kijkt hem vragend aan. 'Is er iets, of ben je stil aan het genieten?' Joost zucht: 'Ik vind het hier top! Maar ik heb besloten om morgen weer terug naar huis te gaan. Nu ik al die prachtige bergen zie, is het zo moeilijk om afscheid te nemen.' 'Aha, je zult de bergen missen?' vraagt Johannes. 'Ja, nee, ja, ik bedoel, ik zal vooral u missen. Dan kan ik u niets meer vragen. Hoe moet het dan als ik iets niet begrijp?' Johannes glimlacht: 'Het is goed jongen. Je kwam alleen, maar je gaat niet alleen terug.' Hij legt zijn bruine hand op de plaats van Joost zijn hart: 'Die lieve Geest van God woont nu ook in jou. En weet je, Hij is de beste Meester en Helper die er is. Als je iets niet weet kun je het Hem gewoon vragen. Hij maakt je alles wel duidelijk.' 'O ja? Hoe dan?' vraagt Joost. 'Hij praat tegen je door wat je leest in de Bijbel. Of Hij geeft je een gedachte waar je blij van wordt. God vindt het fijn om zo met jou te praten.'

De volgende morgen zijn Johannes en Joost al vroeg op. Na het ontbijt pakt Johannes iets van de plank. 'Dit is voor jou,' zegt hij. Joost zijn mond valt open van verbazing: 'Maar, dat is het boek van God de Vader. U noemt het Zijn liefdesbrief voor ons. Dat kan ik toch niet zomaar meenemen? U leest er elke dag in.' Johannes lacht: 'Ik weet al veel uit de Bijbel. Gods woorden vergeet ik niet hoor! Ik vind het fijn als je over een tijdje terug komt. Neem de Bijbel dan maar weer mee. Dan heb je intussen al een andere Bijbel gekocht. Maar nu heb je dit boek zelf nodig om nog veel meer te leren over de liefde van je hemelse Vader.'

Johannes en Joost gaan naar buiten. Joost rilt. Het lijkt of de ochtendnevels vastgeplakt zitten aan de bergen. Johannes zegt: 'Ga je mee? Ik breng je tot het hoogstgelegen dorp waar ik boodschappen kan doen. Daar wijs ik je het pad naar het dal.' Joost kijkt nog één keer om. Op dat moment komen de eerste zonnestralen achter de berg vandaan, en geven de bergen achter de hut een gouden gloed. Het lijkt of de rotsen in brand staan. 'Oh, wat mooi!' zegt Joost. 'Kijk eens, de druppeltjes op de bloemen schitteren als pareltjes in de zon.' 'Dat is een knipoog van je hemelse Vader,' roept Johannes over zijn schouder.

'Weet je waarom ik dezelfde weg neem als op de heenweg?' vraagt Joost. 'Ik wil de mensen die ik heb ontmoet, vertellen dat ik God heb gevonden.' Johannes lacht: 'Kijk, dat is nu het werk van de Geest van God die in je woont. Hij zal je helpen, zodat je weet hoe je het beste over God kunt vertellen.' 'Oh gelukkig,' zucht Joost. 'Ik moest denken aan dat grote huis met al die mensen die feest vieren omdat het leven hier zo kort is. En ik dacht: 'Hoe vertel ik hen dat het leven met God een feest is, en dat het nooit meer ophoudt? Bij Hem mag je zijn zoals je bent, Hij heeft je zelf gemaakt. Dan is het niet nodig om je te verstoppen achter een masker, of te verkleden als een pinguïn, beer of clown.'

Joost blijft staan op het pad. 'Maar wat moet ik zeggen als ik bij het grote herenhuis kom met al die verkeersborden en regels. Ik voelde me daar niet thuis. Ik deed mijn best om aan al die regels te denken, maar het leek wel of ik juist meer fouten maakte. Het maakte me onzeker. En die ene dame zei dat God er blij mee is, als jij je houdt aan al die afspraken en regels. Wat denk jij?' 'Je hebt het antwoord zo pas al gegeven,' zegt Johannes. 'Je mag bij Vader God zijn wie je bent, Zijn kind, en daar hoeft je niet je best voor te doen. Als je weet dat je hemelse Vader van je houdt, en je voelt elke dag Zijn vriendschap, dan gaat het vanzelf om zo te leven als God fijn vindt.' 'O, u bedoelt dus, het is niet 'moeten' en 'pas op', maar God zegt: 'Kom maar, want Ik help je daarbij!'

Dit gesprek geeft Joost nieuwe energie. Het kriebelt van binnen. Joost heeft zin om straks de berg af te rennen. 'Ik heb je ook verteld over dat huis waar iedereen ontzettend zijn best doet om de beste te zijn. Ik ben maar zo gewoon, waar ben ik nou het beste in? Jij bent de beste herder die er is.' 'Ho, ho,' lacht Johannes. Ik ken de beste Herder. Hij geeft me elke dag het allerbeste wat ik nodig heb. Vergeet nooit dat Jezus de grote nummer één is, de kampioen, die alles heeft gedaan om jou bij Zijn Vader God te brengen.'

Ze lopen stil verder. Joost denkt na over alles wat Johannes heeft gezegd. Als ze bij het dorpje komen zegt Joost: 'Ik ben dus niet meer zo gewoon, want ik ben nu een kind van God de Vader.' 'Juist jongen. Dat maakt je bijzonder!' lacht Johannes. 'Het is alsof God de Vader je bij de hand neemt en zegt: 'Kom maar, Ik loop naast je, Ik ben altijd bij je.'

'Ik ga nu vlug mijn boodschappen doen. Mijn geiten weten niet waar ik blijf. Ze willen de schuur uit, de vrijheid in! Dag beste Vriend, tot ziens!' Johannes slaat zijn sterke armen om Joost heen.

Als Joost even later het bergpad afloopt naar het dal, hoort hij Johannes nog roepen: 'God zegent jou!' Als een echo galmen die woorden door de bergen. Nog één keer omkijken en zwaaien. 'Zeker weten!' roept Joost terug. Naar huis! Op reis, samen, en nooit meer alleen.

© 2010 Ans Heij - de Boer – www.bijbelidee.nl

Bijbelteksten bij dit verhaal:

- *Jesaja 55:6 - Zoekt de Here terwijl Hij Zich laat vinden; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is.*
- *Psalm 33:6 - Door het woord van de Heer is de hemel gemaakt, door de adem van zijn mond het leger der sterren.*
- *Psalm 33:9 - Want Hij sprak en het was er, Hij gebod en het stond er.*
- *Hebr. 11:3 - Door het geloof komen we tot het inzicht dat de wereld door het woord van God geordend is, dat dus het zichtbare is ontstaan uit het niet –zichtbare.*
- *Johannes 10:11 en 14 - Jezus zei: 'Ik ben de goede herder... Ik geef mijn leven voor de schapen.*
- *Johannes 14:6 - Jezus zei: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand kan bij de Vader komen dan door Mij.'*
- *Kolossenzen 3:13 - Hij heeft ons gered uit de macht van de duisternis en ons overgebracht naar het rijk van Zijn geliefde Zoon, die ons verlossing heeft gebracht, de vergeving van onze zonden.*
- *Vier Geestelijke Wetten: www.godheeftulief.com*